

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Inden jeg går over til at svare på de forskellige indlæg, vil jeg gerne sige, at jeg synes, det har været en ganske interessant debat. Normalt er der jo sådan bred enighed om kulturbegreberne og de enkelte kulturlove, men jeg synes nok, at der i dag også er kommet det, at vandene alligevel skilles og man kan se en forskel mellem de enkelte partier i deres holdning til kulturproblematikken.

Jeg kan for så vidt tage udgangspunkt i hr. Arne Bjerregaards bemærkninger. Nu må jeg sige, at det, jeg også sagde, var det, der kom før det, hr. Arne Bjerregaard citerede, nemlig at der er mange definitioner på kultur. Det er rigtigt, at hvis man tager den gamle definition: kultur er vaner, ja, så kan vaner være noget negativt, noget reaktionært. Det kan også være noget positivt. Det kan være mange ting. Kultur er udvikling. Kultur er oplevelse. Der er mange slags definitioner, og jeg sagde, at dér bliver man nok aldrig enig. Så gik jeg over til at sige, at hvis man tager sit udgangspunkt i det, samfundsforskerne siger, så er det, når en gruppe eller et samfund er enige om bestemte mønstre osv. Det er udgangspunktet for, hvad jeg lagde op til i bedømmelsen af, hvilke krav der skulle stilles, og hvilke mål der skulle opstilles.

Hr. Lysholt Hansen stillede også spørgsmålet, om det offentlige kan tillade sig ikke at have en mening om, hvad der er værdifuldt, og hvad der ikke er værdifuldt. Selvfølgelig kan det offentlige ikke det. Men i forhold til kulturlivets mange forskellige udtryksformer, og ikke mindst i forhold til kunsten, er det nødvendigt at være meget åben over for de nye former og også gøre brug af den sagkyndige bistand, som kan forefindes. Det gælder også i amter og i kommuner.

Hr. H. C. Hansen skal jeg ikke sige mange ord til. Jeg skal bare gøre opmærksom på, at der som sædvanlig, når fremskridtspartiet tager ordet, forekommer bevidst vildledende og fordrejende ting. Det er jo ikke rigtigt, at samfundet ikke har taget hensyn til forfatteren Frank Jæger. Allerede inden Statens Kunstfond blev oprettet i 1964, havde Frank Jæger fået tildelt en fast årlig statsydelse på finansloven. I årene 1966-67, 1969-70, 1972-73 og i 1974 er der blevet tildelt Frank Jæger ekstra beløb på baggrund af det store litterære arbejde, som han udførte.

Så vil jeg gå over til de andre borgerlige partier. Egentlig sagde man, at redegørelsen indeholdt nogle smukke ord. Det var rigtigt. Men alligevel blev det jo til et angreb på socialdemokratiets politik. Det er klart, at det måtte det blive, for de har jo ingen selv.

Først kom fru Nathalie Lind med sin isende elskværdighed og spurgte om, hvad det her var for noget, spurgte, om det alsidige, sociale hensyn, man skulle tage ifølge partiprogrammet, svarede til den socialt bevidste kulturpolitik, som vi nævnede her. Det gør det. Det ligger også i det, som vi kalder kulturelt demokrati, som fru Nathalie Lind stillede sig undrende over for. Kulturelt demokrati er nøjagtig det samme som politisk demokrati, dette at mindretallene også skal høres, at man tager hensyn til mindretallene, at man også sikrer deres reelle ytringsfrihed. Det ligger der i kulturelt demokrati.

Jeg ved ikke rigtig hvad jeg skal sige, når fru Nathalie Lind kommer ind på kaffeklubben, som fru Nathalie Lind gjorde mange gange. Der er nu ikke så stor forskel i opfattelserne. Der er en del misforståelser i hele den diskussion, der er ført om dette. Men hvilken åndelig armod er det ikke udtryk for, at man bliver så ophidset over, at man i et parti har råd til at rejse spørgsmål, drøfte tingene og sige: vi er ikke sikre på det hele, vi arbejder os frem, vi prøver tingene igen. Hvilken åndelig armod, at man i venstre skal tilbage til 1958 for at finde en udtalelse fra den endnu værende leder af venstre om et kulturpolitisk forhold, om et kulturpolitisk program.

Om de praktiske spørgsmål, der blev stillet, skal jeg da gerne sige, at socialdemokratiet er også hjemme, når der er tale om bloktilskud. Bibliotekslovgivningen og kommissionen har vi været enige om. Fritidslovgivningen måtte fru Nathalie Lind dog vide ligger under undervisningsministeren og ikke under os. Det, jeg har sagt, er, at decentralisering er vi enige i, men der skal også være noget at decentralisere af. Hvis man f. eks. i forbindelse med Statens Kunstfond på 8 mill. kr. skulle decentralisere til amter og kommuner, så blev der jo ikke ret meget at decentralisere af eller arbejde med de enkelte steder. Det, vi opfordrede til, var, at man i amter og kommuner selv gik i gang med tingene, og jeg sagde også, at det var måske en idé, at stat, amter og kommuner satte sig sammen